

Cal airejar la veritat per dura que sigui

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 5 de desembre de 2019
El silenci és una de les “coses” més belles del món i de la vida. El silenci s’escolta i et retorna a la pau, facilita la reflexió. El silenci de la nit enmig de la natura, el silenci del desert, el silenci de les esglésies buides. Hi ha moltes menes de silencis, àdhuc de silencis traïdors, com algunes prudències. El pitjor dels silencis és el que amaga la veritat. Quants silencis traïdors no podem “sentir” en aquest món i, sense anar més lluny, el silenci més proper, el que ens amaga coses del nostre entorn que ens interessin, que ens afectin. També hi ha el silenci poruc, el silenci imposat i l’autoimposat.

No li donaré més voltes. Estic pensant en els silencis de les autoritats, dels mitjans de comunicació que ens amaguen veritats, realitats punyents o que interessa que no se sàpiguen. Ja no parlo de la mentida, sinó tan sols del silenci, dels silencis que fan mal col·lectivament. Podria parlar del silenci sobre la misèria, de les bosses de pobresa, dels maltractaments a dones, infants, vells. Sí, se’n parla una mica i de vegades se’n fa morbositat, perquè ven, atrau audiència. Es parla de corrupció quan la cosa és tan grossa que no hi ha més remei que es ventili. Vull, volem saber la veritat!

Sí, vaig també cap al terreny que us imagineu. Vull saber què s’amaga darrere determinats silencis polítics, però també darrere determinades mentides; tenen molt a veure els uns i les altres. Per què, per exemple, es ventilen fets secundaris per tapar realitats cruentes com els CIE, Centres d’Internament d’Estrangers? Per què s’endega un judici o una denúncia “mediàtica” de distracció, quan el vaixell d’una ONG, que fa nosa, està salvant vides o quan se sap que un

personatge important, que té poder, està robant o un polític ha fet una gran espifiada?

Estem en uns moments polítics en què hi deu haver un munt de veritats amagades o, pitjor, un munt de mentides que ens fan empassar a través dels mitjans de comunicació que, o se'ls empassen també ells o són una baula més de la cadena de mentides i silencis que campen arreu del nostre món, més llunyà i més proper. Quan veig, sento o llegeixo que hi ha hagut un acord entre dos o tres, o... més, que sembla un miracle, penso: què hi deu haver darrere de tot això? Els mitjans de comunicació tenen una influència definitiva en la societat. Suportem tanta informació que és molt fàcil caure en els enganys perquè els mitjans, xarxes incloses, ens omplen de tal manera el cervell que ja no som capaços de destriar la veritat de la mentida, el que és bo del que és dolent. I felicitats a aquells de vosaltres que sabeu destriar i no us enganyen mai...

Pel que fa als mitjans de comunicació espanyols, estem tips de denunciar les mentides que diuen sobre Catalunya i que només se les creuen aquells a qui els interessa creure-se-les. Però, i els mitjans de casa nostra? Fins i tot els que tenim per més catalanistes. Reconec que la seva posició sovint és molt compromesa i que és molt fàcil criticar davant d'un teclat enmig del silenci de la nit. D'aquests mitjans, confesso que acostumo a creure'm bastant el que diuen, però qüestiono sovint les prioritats i les extensions que donen a les informacions; el que silencien no ho sé. Una altra cosa són els comentaris i articles d'opinió; són opinions de les quals en són responsables llurs autors.

És cert que l'Estat espanyol ha creat i està intentant crear de manera creixent un ambient de por i ofec en TOTS els aspectes de la societat: economia, política, seguretat, comunicació, llengua, justícia (!?). Com a persona i com a professional una de les coses que de sempre m'han fet més fàstic ha estat l'autocensura. La censura ja sabem que

existeix arreu en major o menor grau, però l'autocensura és vergonyosa per part de l'empresari o professional que la practica. He fet de periodista i ara faig una mica d'escriptor. Mai he callat res per por. Potser per aquest motiu hi ha gent (no sé si molta o poca) que no li agrada el que escriu; els respecto i els agraeixo les crítiques, però seguiré escrivint i dient el que penso, encara que de vegades em passi de rosca, ho reconec. També he estat editor de revistes i setmanaris que anaven més enllà del purament tècnic. Els directors em portaven els editorials a llegir; mai vaig tocar una coma, al contrari: "endavant amb la veritat, ens costi el que ens costi". I alguna vegada m'havia costat alguna cosa.

L'editor, l'empresari, el professional ha de ser valent com el soldat, l'alpinista o el bomber. Si aquests es juguen la vida a la muntanya o en un incendi, els mitjans de comunicació han de tenir prou coratge per no amagar la veritat en el silenci vergonyós de l'autocensura. Un mitjà pot tenir una línia editorial determinada i que sigui coneguda, però dins d'aquesta línia ha d'acceptar un espectre molt ampli d'estils i opinions.

A Catalunya i especialment en aquests moments, cal airejar la veritat per dura que sigui i arriscant el que calgui. Ho han fet i ho fan centenars de milers de catalans que surten al carrer i es juguen la pell davant de monstres cuirassats de dalt a baix. Molts d'ells estan o han passat per la presó o per les comissaries, que és molt pitjor; cal dir-ho, actualment a les comissaries de la policia estatal i de la guàrdia civil es tortura. Alguns d'ells els van deixant anar de mica en mica perquè no tenen cap prova per incriminar-los, però l'Estat ja ha fet valdre la seva amenaça, ha pretès escampar la por.

Els nostres mitjans de comunicació han (haurien) de ser un arquetip de transparència, denúncia, llibertat, veritat i coratge.